

Den blå hunden

Arbeidet var som vanlig i full gang på Blåsterby miljøstasjon. Waldemar, gatefeieren, sto konsentrert opptatt ved siden av et enormt bord.

- Hva driver du med? Willy, traktoren, rullet inn gjennom porten.

- Jeg lager en **plakat**, svarte den store gatefeieren uten å se opp fra arbeidet. - Vet du at folk begynner å rydde i husene sine om to dager? Da kan de sette ut ting de ikke trenger eller som er ødelagte, og vi samler det inn og tar det med hit til miljøstasjonen.

- Og du har ikke laget plakater før i dag? spurte Willy sjokkert. - Er ikke det litt sent?

- Slapp av, svarte Waldemar ubekymret, - Folk har visst om dette lenge, og vet når det skjer. Jeg lager bare plakater som forteller hva vi samler inn og hva de må **sortere**. Husker du ikke hvor mange problemer vi fikk i fjor, da folk satte ut lyspærer, lysrør, all slags batterier, medisiner, knuste tallerkener, metallbokser og plastleker sammen med restavfallet? Vi klarte nesten ikke å sortere alt!

- Det er da ingenting! Vera, den gamle tankbilen kom bort til dem og ble med i samtalen. - De setter også ut mye **farlig avfall**. Alt fra olje, sprøytemidler til hagen og maling til gips og materialer fra husbygging. Det er forferdelig å tenke på hva som kunne ha skjedd hvis barna hadde funnet det og begynt å leke med det!

- Nå forstår jeg, nikket Willy. - La oss ikke kaste bort mer tid. Waldemar, si ifra når du er ferdig, så hjelper jeg deg med å henge opp plakatene.

Tre dager senere, om ettermiddagen, kom altnulig-bilen Walter opprømt inn i verkstedet.

- Kom fort! Se hva jeg har funnet! Han løftet en gigantisk TV fra en av kontainerne. De andre samlet seg umiddelbart rundt ham.

- Noen har dumpet denne rett ved sorteringsdunken i Mallegata. Tror dere den virker fremdeles?

- Det finner vi fort ut av! Waldemar plugget kontakten i veggen, og begynte å trykke på knappene.

- Ser dere, det er akkurat dette jeg mener! Dette er også regnet som farlig avfall, men det blir allikevel satt rett ut på gata! Vera var forarget.

Akkurat da begynte apparatet å knitre, og skjermen ble fylt med fargerike streker. Waldemar fortsatte å trykke på knapper og vri på brytere, og til slutt kom det fine, klare bilder.

- Tryll frem litt lyd og! ropte Willy entusiastisk. Han hadde akkurat kommet fra jobb, og rullet bort til de andre. - Dette pleide å være min yndlings-tegnefilm! Superhundene!

Tryllekunstneren Waldemar klarte å få frem litt lyd også, og snart satt hele Gjenbruksgjengen klistret til skjermen.

- Jeg liker den lille rosa hunden best! Hun er så søt med den fine, hvite sløyfen rundt halsen, sukket Wanda drømmende.

- Pøh, den grønne er mye finere! protesterte Wilma, - Pelsen hans er lengre også!

- Jeg synes hele greia er teit, gryntet Goliat, den hengslete kranbilen. - Hva snakker dere om, lilla og rosa hunder? Hvor finnes det? Dere tror vel ikke på alt dette tullet, vel?

- Du har rett. Samson prøvde å roe ned vennen sin. - Disse hundene med rare farger finnes ikke i virkeligheten. Det er derfor vi har eventyr og fortellinger, så vi kan se og høre om ting som ikke finnes. Men hvis du vil se virkelige dyr, sett på en annen kanal og se på et naturprogram i stedet!

- Jeg er ikke enig, avbrøt Wilma. - Disse hundene finnes! Dere vil ikke tro hva jeg så i morges! Jeg feide Hagtorngata, og la merke til en rar skikkelse som sto på et hjørne. Først trodde jeg at jeg så syner, så jeg fulgte etter skikkelsen til Blåbærgata. Men jeg hadde ikke tatt feil!

- Fortell oss hva du så, da! avbrøt Klara utålmodig, hun klarte ikke å vente til den lille gatefeieren kom til poenget.

- En blå hund! sa Wilma triumferende. - En smurfeblå, liten hund, for å være helt nøyaktig.

- Haha, gliste Goliat. - Du er morsom, Wilma. Men alle vet at det ikke finnes blå hunder!

- Men jeg så faktisk en, helt sikkert! Wilma ga seg ikke, og dunket kostene sine bestemt i bakken. Goliat og Samson så på hverandre og brast i latter. Klara spurte spøkefullt:

- Du så ikke noen **romvesener** også? Du vet, sånne små, grønne?

Malvina klarte heller ikke å holde seg. - Var det en tøyhund eller en plasthund? Jeg håper den ikke bet noen, ertet hun. Wilma begynte å bli sint.

- Bare le, dere! Men den som ler sist, ler best! Og jeg så en virkelig, smurfeblå, liten hund. Og jeg skal bevise at jeg har rett! Hun rullet ut av garasjen og smelte porten hardt igjen etter seg. Valdemar smilte og ristet på førerhuset. - Dere skulle ikke ha vært så slem mot henne, sa han og snudde seg mot de andre. - Vi jobber mye alle sammen, og vi blir trøtte noen ganger. Og når vi er trøtte, kan vi av og til gjøre feil. Wilma mente ikke noe vondt med det.

- Det er vel best om jeg drar etter henne, sukket Goliat tungt. - Jeg kan prøve å snakke med henne.

- Og bare for å være på den sikre siden, kan vi jo ringe **Dyrebeskyttelsen** for å høre om de har fått melding om noen rare hunder i det siste. Vera strakte seg etter telefonen.

Lille Wilma var ikke kjent for å være langsint, så etter en stund kom hun tilbake sammen med Goliat. De andre sto og hørte på Vera, som snakket i telefonen.

- Vi skal gi beskjed hvis vi ser den! Ja, vi tar kontakt med en gang!

- Hvilken hund? Hvordan ser den ut? Hvem er det sin? Hvor lenge har den vært savnet? De andre bombarderte Vera med spørsmål.

- Hvis dere kan ti stille, så skal jeg fortelle dere det, sa den gamle tankbilen og så strengt på dem. - Fru Willumsens lille Vimse ble borte i morges. Han må ha stukket av da de bar ut avfallet i gata. Alle som bor i bygningen har lett etter ham overalt, de har sjekket alle gatene i området, men de har ikke funnet ham. Fru Willumsen er svært bekymret og lei seg.

- Vimse, den lille luringen, fnøs Klara. - Han havner alltid i bråk. Uansett hvor mange ganger jeg ruller forbi porten deres, prøver han å komme seg gjennom gitteret for å følge etter meg. Jeg visste at nysgjerrigheten hans kom til å skape problemer!

Dagen etter rullet alle bilene fra miljøstasjonen ut igjen for å hente alle sakene som folk skulle kvitte seg med. Om kvelden rullet de tilbake til garasjen, trøtte og slitne etter en lang arbeidsdag.

- Det kjennes ut som om hjulene mine er lagd av bly, sukket Wanda, den pene, lille avfallsbilen.

- Dette tar aldri slutt, nikket Malvina. - Jeg kan ikke en gang begynne å forestille meg hvor folk har hatt alt avfallet liggende!

- Og det er ikke det største problemet. Samson, kontainerbilen, ble med i samtalen. - Selv om Waldemar lagde alle disse plakatene, setter folk fremdeles farlig avfall ut på gata. Jeg forstår ikke hvordan de kan være så uansvarlige!

- Du har helt rett, Samson! Walter var sjokkert. - Jeg har funnet en fryseboks, en kasse med brukte lyspærer og kanner fulle av olje!

- Og hva synes dere om dette, ropte Klara fra garasjeporten. - Jeg hentet alt dette i Løvetanngata! De andre rullet nærmere, og så tause på den fulle kontaineren hennes. Den var fylt til randen med rester av gips, murstein, takplater og malingspann.

- Jeg kan ikke tro at noen kan ha lagt ut slikt? sa Vera sjokkert.

Wanda og Wilma var ikke med i samtalen. De sto hviskende i et hjørne, og så ivrige ut. Walter klarte ikke å styre nysgjerrigheten sin. - Hva er det dere hvisker om, jenter? Kan dere ikke fortelle det til oss også?

- Egentlig ikke, sa Wanda og snudde seg mot ham. - Kanskje du kommer til å le av meg også.

- Kom igjen, ikke vær barnslig! Fortell nå hva dere tisker og hvisker om!

- Jeg har også sett den blå hunden. Jeg så den i dag, sa Wanda, mens hun så trassig på Walter.

- Veldig morsomt, gryntet Goliat. - Så nå er dere to som ser ting som ikke finnes. Det finnes ikke blå hunder, dermed basta!

- Men jeg har sett den! Wanda ga seg ikke. - Du kan si hva du vil, men jeg så det jeg så. Jeg tror mer på det jeg selv har sett enn hva du tror finnes eller ikke finnes.

Vera, den kloke tankbilen, skjønte at det var best å sørge for at det ikke ble startet enda en krangel, og så tålmodig på henne. - Fortell oss nå akkurat hva du så, sa hun til den lille avfallsbilen.

- Jeg rullet forbi kontorene i sentrum, da jeg så noe blått bevege på seg i et av butikkvinduene. Først så jeg bare at det var noe blått og lite, og at det løp nedover gata. Men da jeg snudde meg for å se nærmere etter, kunne jeg se tydelig hva det var. Det var en blå hundevalp! Dessverre løp den fra meg rett etterpå.

- Er du helt sikker på at det var en hund og ikke noe helt annet? Vera var skeptisk.

- Helt sikker! sa Wanda skråsikkert, - Wilma innbilte seg ikke noe, hun snakket sant!

- Kanskje den blå hunden egentlig er et romvesen som har kidnappet Vimse og springer rundt og later som om den er han? sa Goliat spøkefullt. - Det ligner litt på disse tegnefilmene du liker å se på, ikke sant? Han klarte ikke å la være å erte dem.

- Kutt ut, Goliat, sa Vera strengt. - Du skal ikke være så sikker på at du har rett, hva om jentene faktisk har sett det de forteller om?

- Nemlig! La oss nå finne ut hva som er sant, sa Klara, og det var slutten på diskusjonen.

- Skal vi lete etter den blå hunden? Fantastisk! Jeg er med! sa Wilma entusiastisk.

- God ide! Waldemar ble også med. - På denne måten kan vi slå flere fluer i en smekk, kanskje vi til og med kan finne ut hvem som har satt ut alt det farlige avfallet, blunket han til Klara.

De begynte å undersøke saken allerede neste morgen. De fordelte gatene mellom seg, og alle gjorde sitt beste for å lete nøye gjennom sitt område. De rullet gjennom hovedgatene, sidegatene, parkeringsplassene, parkene og lekeplassene. De kjørte inn i **blindgatene** og bakgårdene, men uten å finne noe som helst. Til slutt møttes gjengen i Løvetanngata igjen, der hvor Klara hadde funnet alt det farlige avfallet.

- Dette er stedet hvor jeg fant malingspannene! Klara pekte på flekkene på bakken. - Jeg har ikke hatt tid til å gjøre rent her ennå, fordi jeg hadde så mange andre plasser jeg måtte dra først, sa hun unnskyldende.

- Det er ikke noe problem akkurat nå, smilte Vera. - Og se der! En grå stripe maling renner ned mot huset der borte!

- Og dette er da avtrykk etter hundepoter! Waldemar studerte bakken, og foreslo at de skulle følge etter malingsporene. - Hvis mine instinkter stemmer, finner vi huset hvor malingspannene kom fra i andre enden!

Waldemar og hjelperne hans fulgte sporene til Løvetanngata 7. Da de ringte på døra, kom fru Willumsen gråtende mot dem. - Har dere funnet Vimse? spurte hun håpefullt.

- Dessverre ikke. Men vi har funnet noe annet, svarte Waldemar irritert.

- Huset ditt har blitt kjempefint! Malvina tok over. - De grå veggene med blå vinduslister ser virkelig flott ut! Vi forstår bare ikke hvorfor et så vakkert hus med en så vakker hage må ødelegges med avfall og maling.

Fru Willumsen hadde ikke ventet dette, og ble forvirret. Men plutselig skjønnte hun hva Malvina snakket om.

- Jeg trodde ikke det ville skape problemer, sa hun unnskyldende. - Det var bare det at vi ville rydde ut materialene og malingen sammen med det andre som skulle kastes når vi først var i gang. Jeg aner ikke hvordan malingen ble sølt utover, lokkene var satt ordentlig på når spannene ble satt ut.

- Problemet er at det er absolutt forbudt å sette malingspann ut på gata. Til og med når man rydder ut andre ting. Det er farlig avfall og må leveres direkte til miljøstasjonen! Waldemar så morskt på fru Willumsen.

Fru Willumsen unnskyldte seg en gang til, og lovet å rydde opp etter seg og gjøre det på en ordentlig måte. Hun skulle passe på at hun fulgte reglene neste gang. Til gjengjeld lovet gjengen henne at de skulle finne Vimse, uansett hvor lenge de måtte lete.

De rullet ut for å lete videre, og sjekket alle gatene en gang til uten å se snurten av Vimse eller den blå hunden. De sto på torget, usikre på hvordan de skulle fortsette letingen, da Wilma plutselig hylte og pekte mot et hjørne på andre siden av torget.

- Der er min smurfeblå hund!

Alle snudde seg samtidig og kikket dit hun pekte, og sannelig så de ikke to smurfeblå poter som stakk frem mellom noen avfallsdunker.

- Jeg tok med et kjøttstykke sånn i tilfelle vi skulle trenge det, det ligger i kontaineren min, hvisket Malvina for ikke å skremme dyret. - Vi kan bruke det til å lokke den hit, så vi kan se nærmere på den.

Og det var lurt tenkt, for det tok ikke lang tid før en blå hund dukket opp fra bak dunkene, sulten og nysgjerrig på den gode lukten. Han glefset tak i kjøttstykket, og det forsvant på et blunk.

Avfallsbilene så imponert på ham. Wilma hadde rett, den lille hunden var smurfeblå fra topp til tå.

- Tror dere meg nå, sa den minste gatefeieren triumferende. - Ser du, Goliat? Du kan også ta feil! Smurfeblå hunder finnes i virkeligheten!

- Beklager, Wilma, men du har fremdeles ikke overbevist meg! Den hengslete kranbilens smilte til henne. - Se hva din såkalte smurfeblå hund gjør! Han pekte på skapningen som hoppet begeistret rundt Klara. - Ser den logringen kjent ut?

- Vimse, ropte alle nesten samtidig. Plutselig forsto de alt sammen.

- Det er vel ikke vanskelig å gjette hva som har skjedd? Vimse stakk av gjennom porten da fru Willumsen og familien bar malingspannene ut i gata. Han har sikkert løpt rundt i avfallet, veltet malingspannene og fått masse maling på seg. Ikke rart at ingen kjente ham igjen! Goliat så fornøyd ut.

Wilma måtte motvillig innrømme at han hadde rett.

- Ikke tenk på det, trøstet Vera. - Dere hadde tross alt rett, begge to! Du så faktisk en ekte, smurfeblå valp, og Goliat tok heller ikke feil da han sa at blå hunder ikke finnes hvis de ikke er farget.

- Vi kan si at det er **uavgjort**, sa Goliat og nikket vennlig til Wilma.

Det var ikke lett å få malingen av Vimse, og de holdt lenge på med å vaske og skrubbe ham før han ble ren og pen igjen. Fru Willumsen trøstet ham med godbiter, og lovet at hun skulle hjelpe gjengen til neste år med å henge opp plakater og forklare naboene hvorfor det er forbudt å sette ut farlig avfall i gata eller legge det i avfallsdunkene. Ryddingen endte godt, og de utslitte avfallsbilene rullet hjem til en velfortjent hvil i helga, så de kunne komme opplagte på jobb på mandag og fortsette å holde Blåsterby ren og pen.

